

XX. ÉVFOLYAM

2022. NOVEMBER

ÁRA: 200 FT

AGY·A·LAP

A SZEKSZÁRDI GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

A szám tartalmából: Minden jó, ha jó a vége • Nyáron történt: Koncerten Münchenben, Olvasótábor Szekszárdon • Minden nyáron vízitábor • Gólyatábor Balatonszepezden • Kikapcs – interjú Móni Péterrel • Tánc, tánc, gólyatánc • Humor

Minden jó, ha jó a vége

Most már második éve fordul elő, hogy az utolsó tanítási napot strandolással vagy túrázással töltöttük.

A tanév utolsó napjai egy csonka hétre estek – tananyag elvégezve, jegyek lezárva, tombol a nyár –, mit lehet ilyenkor csinálni? A diákönkormányzat javaslatára a márciusi Garay-napokat kettéosztották: egy nap előadások, vetélkedők, sportver-

daverseny, strandröplabda. Aki pedig nem akarta nagyon megmozgatni magát, az napozhatott vagy csak simán fürödhetett a medencékben. Szuper, hogy ennyi program közül lehetett választani, biztos, hogy mindenki talált valami kedvére valót. Ilyenkor az osztályok elvegyülhetnek, mindenkinek van lehetősége találkozni, ismerkedni, barátkozni a másik osztályba

senyek márciusban, és egy laza nap az utolsó „tanítási” napon.

Én a strandolást választottam, és nagyon jónak tartom, hogy a diákok választhattak, hogy mivel szeretnék eltölteni az utolsó napjukat a tanévben. Úgy gondolom, pár strandon töltött órával tökéletesen rá lehet hangolódni a vakációra, kötetlen programokon tudnak részt venni a diákok. Például számos versenyt rendeztek ezen a délelőttön: volt úszóverseny, csúsz-

járókkal, így tudjuk jobban összekovácsolni az iskolai közösséget.

Ez azért is fontos, mert a második Covid-év végére visszatérni látszik az iskolai élet a normális kerékvágásba, újra együtt lehetünk.

Reméljük, most már így is marad minden: az iskolába járás (a jelenléti oktatás) és a tanév végi kikapcsolódás, mert minden jó, ha jó a vége!

Villányi Anna

AGY·A·LAP

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
diákjainak lapja

XX. évfolyam • 2022. november
Segítő tanár: Mészáros Ferenc

Az aktuális szám munkatársai:

Horváth Adél, Kövesdi Marcell, Bekfi Andrea,
Málnai Zsófia, Gellér Fanni, Főglein Liza Kató,
Szabolcsi Tibor, Zei-Horváth Liza, Villányi Anna • Fotók: Orbán-Zaják Luca, Mészáros Ferenc, Csirző Zoltán • Rajz: Fekete Dzszenifer

NYÁRON TÖRTÉNT

A nyár folyamán több diák is rendkívüli élményekkel gazdagodott. Közülük Fábián Gáborral és Zemánn Évával volt szerencsém beszélgetni.

Koncerten Münchenben

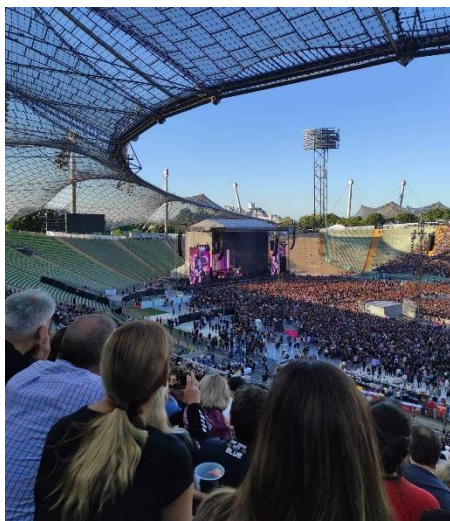
■ **Gábor, mesélnél a müncheni utadról? Úgy tudom, Németországban voltál.**

Igen, elég hosszú volt ez az út. Öt napot vett igénybe, és Münchenben több híres helyszínt is láthattam. Ilyen volt például az Olympia park, a városi sörkert, illetve jártam még a Nymphenburgi kastély kertjében is, ami Európa egyik, ha nem a legnagyobb angolkertje. Továbbá bejártuk a belvárost, és részese lehettem egy akkor megrendezett Guns n' Roses-koncertnek is. A kiruccanásunk minden része

tudásomat a bajor nép kultúrájáról: például a kastélykert kinti részén található freskók különféle történelmi eseményeket dolgoztak fel a bajor nép életéből. A kastélykert klasszicista stílusú volt, a kastély barokk-rokoko stílusának ellenére. Egyébként sok magyarral találkoztunk a városban, legtöbbször közülük a sörkertben dolgoztak. Ez mellett volt egy vadaspark, amely sok látogatót vonzott az benne élő őzekkel, amiket etetni is lehetett az ott vásárolt speciális eledellel.

■ **Említetted a Guns n' Roses-koncertet. Milyen élményt szereztl ott?**

Ami a magyar koncertektől eltérően leginkább pozitív volt, az az, hogy nem kellett rengeteget várni, hogy bejussak, mert több oldalról lehetett megközelíteni az épület bejáratát – ugye, az Olympia park hatalmas területet foglal magában. Miután bejutottunk, mivel nem a küzdőtérre voltunk, hanem a lelátón, ezért a koncertet nagyrészt a kivetítőkről néztem, és még pont annyira láttam, hogy élvezhető legyen (bár háromnegyed órát késtek a zenészek). Ehhez képest egész jól behozták, és színvonalas volt az előadás. Elhangzottak ismertebb számok, mint például a *Paradise City*, *Sweet Child O' Mine*, *November Rain*, és a *Welcome to the Jungle*.

nagyon-nagyon tetszett, mivel rengeteg új dolgot tapasztalhattam meg, bővíthettem

Olvasótábor Szekszárdon

■ Évi, hallottam, hogy több irodalmi témájú táborban és foglalkozáson is részt vettél. Mi mindent csináltatok? Hogy érezted magad?

Itt, Szekszárdon az Illyés Gyula Megyei Könyvtárban immáron harmadik alkalommal került megrendezésre a nyári olvasótábor, amelyre eljöhet bárki, aki a könyvtárban Ifjúsági Olvasóklub-tag,

kötetének a folytatása most jelent meg, és színdarabot is csináltak belőle – amit majd tervezünk megnézni. Ezenkívül volt nagyon sok játék; önismereti játékok, fejlesztő játékok, társasjátékok, például játszottunk a saját magunk által kifejlesztett Percy Jackson és Harry Potter társasokkal is.

Emellett voltunk a levéltárban és voltunk

az Odúban is, amelynek most volt az első születésnapja. Az Ifjúsági Olvasóklub egy éve, tavaly szeptemberben kapta meg egy kis levéltárhelyét, hogy ott lehessenek a találkozói és gyűlései. Nagyon hangulatos kis hely, csütörtökön és péntekenként nyitva van délután. Szóval az olvasótábor idén is nagyon jó hangulatban telt, mindenki nagyon élvezte –

vagy ha csak úgy jelentkezik, mert szeret olvasni. Viszont attól függetlenül, hogy olvasótábor a neve, nem csak olvasással foglalkozunk, mivel az elég unalmas lenne. Most is voltak például különböző programok, minthogy könyvbemutatót tartottunk egymásnak, és ajánlottuk a kedvenc íróinkat, műveiket, valamint eljött hozzánk beszélgetni Rojik Tamás szerző is, akinek *A szárazság* című

Fábián Gábor például Hašek Švejkjéről tartott előadást. De tartottak a mangáról is előadást, én például egy verseskötetről, Börzsei Dávid verseskötetéről beszéltem. Szóval abszolút változatos volt, és úgy éreztem, hogy mindenki feltalálta magát, megtalálta a maga társaságát, hogy mi érdekli, és mindenki jól tudta érezni magát. És ami elengedhetetlen – játszottuk a hagyományunkká vált, köz-

kedvelt csapatépítő társasjátékunkat, a „gyilkosost” vagy más néven az „alszik a várost” elég sokszor. Egyébként a könyvtárban rendszeresen van szabadulószo- ba a padláson, a raktérben, ami teljesen ingyenesen látogatható bárki számára, aki előre bejelentkezik, és többféle tematikában is szoktak rendezni, most például Harry Potter-es volt. Nagyon jó kis feladványok voltak. Én például személy szerint kővé változtam a baziliszkus miatt, amit megpillantottam a folyosón. Abszolút interaktív volt, a segítők odafigyeltek ránk, hogy jól megy-e a játék és ijesztegettek. Szóval nagyon jó volt a szabadulószo- ba is, és több turnusban volt az olvasótábor. Volt

közösségben lenni, könyvekről beszélni, olvasni... stb.

Emellett volt kreatív írás foglalkozásunk is – amit egyébként rendszeresen szoktunk tartani –, és mivel szoktam írni, voltam nyáron Kapolcson is a Kapolcska művészeti táborban, mivel nyertem a Petőfi Irodalmi Múzeum pályázatán, és így ingyenesen részt vehettem rajta. Ott is nagyon jó és kreatív foglalkozásokon vettünk részt, sokat tudtunk fejlődni így az írás terén. Kaptunk tanácsokat, volt műhelyezés, amikor ugye felolvassuk egymásnak a műveinket, és mindenki észrevételezi. Egyébként nagyon jó csapat volt, nagyon jó volt a hangulat, írtunk közösen egy színdarabot, ami... hát,

polgárpukkasztó és erő- sen tragikomikus. Bár inkább komédia, mint tragédia.

■ Előtte is voltál már hasonló jellegű rendezvényen?

Ezenkívül tavasszal voltam még a sárvári író- táborban, ahol többek között Kemény István- nal, Vörös Istvánnal és hasonlóan nagy nevekkal volt szerencsém műhe- lyezni. Ott bronz díjazás- ban részesültem, szintén

nagyon jó élmény volt. Több híresebb kortárs író is volt Sárváron, még gyerek- ként, szóval afféle „nagy legendás” hely.

fiatalabbak számára is, volt a mi kor- osztályunknak is, úgyhogy bárkinek tudom ajánlani. Jövőre is lesz való- színűleg, és bárkit szeretettel várunk, akinek van hozzá kedve, szeret társasozni,

Készítette: Szabolcsi Tibor

Sok munka, kevés pihenés – de azért mennék jövőre is

■ Mit csináltál a nyáron?

A nyár nagy részében dolgoztam, június közepétől augusztus közepéig. Ebben az időszakban nem nagyon csináltam mást, mivel tizenkét órában dolgoztam egy héten három-négy alkalommal, a szabadnapokon próbáltam kikapni magam, az otthoni teendőimmel foglalkoztam... Meglátogattam a nagyszüleimet...

■ Hol dolgoztál és mit?

Domboriban a Fehér házban, ez egy pizzeria, felszolgálóként. Tizenkét órás beosztásban dolgoztunk (több lány is volt a gimiből), én általában hétköznapi napokon voltam beosztva, és egész hétvégén.

■ Ez azért húzós lehetett! Mit kellett csinálni?

Igazából rengeteg dolgot kellett csinálnunk, a felszolgáláson kívül is. A mi feladatunk volt a rendelések felvétele; ez történhetett telefonon keresztül is, illetve természetesen módon az ott fogyasztó vendégektől, de előfordult, hogy valaki csak kért egy pizzát, és visszajött érte, amikor kész lett. Italokat készítettünk, feltöltöttük a hűtőt, mosogattunk, ki- és bepakoltuk a teraszon lévő asztalokat és székeket. Fontos volt mindenre odafigyelni, hiszen bármikor kaphattunk ellenőrzést.

■ Jutott azért szabad idő is?

Nem igazán, mivel nagyon sokat dolgoztunk. Például minden vasárnap nagytakarítás volt, ilyenkor este tíz helyett sokszor éjjelkor végeztünk, mivel ezt csak zárás után tudtuk elvégezni.

■ És a nyár hátralévő részében?

Augusztus közepén, amikor befejeztem a munkát, elutaztunk a családdal nyaralni Olaszországba. Az ott töltött időt teljes mértékben a pihenésnek szenteltük. Napközben a tengerparton voltunk, füröd-

tünk, napoztunk. Miután hazajöttünk, többnyire pihentem, és készültem az iskolára, hiszen már elég közel volt a tanévkezdés.

■ Mész jövőre is?

Ez attól függ, hogy a tulaj eladja-e az éttermet vagy sem. Reménykedem, hogy nem adja el, akkor tudok menni jövőre is, mert nagyon jól éreztem magam.

■ Mit csinálsz a pénzzel, amit kerestél?

A nagy részét jogosítványra költöttem. A fennmaradó összeget félreteszem, ha később kell valamire.

Készítette: Zei-Horváth Liza

GÓLYATÁBORI ÉLMÉNYEK

Gólyatánc és szórakoztató sorversenyek

Vasárnap reggel igen korán gyülekeztünk a vasútállomásnál. Csak kapkodtuk a fejünket, próbáltunk figyelni a mentorok utasításaira és az érkező osztáytársakra. Rövid ismerkedés után fáradtan, izgatottan, de boldogan szálltunk fel a vonatra. Székesfehérváron szálltunk át, ahol a két óra várakozási idő alatt játszottunk, beszélgettünk. Az odaút felét állva töltöttük, a Szepezdre tartó vonat igen zsúfolt volt, ennek ellenére élveztük a közös utazást.

A sok utazás után végre megérkeztünk a táborba, megkaptuk a közös pólókat, lepakoltuk a táskáinkat, majd rögtön belecsaptunk a gólyatánc gyakorlásába, ami a kezdettől fogva elnyerte mindenki tetszését. Ezután elkezdődtek a csapatversenyek: labdajátékokkal, kvízekkel és egyéb vicces, érdekes feladatokkal küzdöttünk meg. Majd megvacsoráztunk, és lesétáltunk a Balaton-partra, fejest ugorva a frissítő vízbe. Éjszaka egy rövid buli után kimerülten dőltünk be az ágyunkba. Persze ezt a tábor területén őrködő gólyák nem mondhatták el magukról, ők egymást felváltva virrasztottak.

Másnap még sötét volt, amikor mentoraink felkeltettek minket. Összehívásunk után lesétáltunk a partra, ahol a napfelkelte közben egy kellemes reggeli tornával indítottuk a napot. Reggeli (és egy kis tánc) után egy gyors negyedórányi séttával eljutottunk a közeli boltba, ahol

Kellemes reggeli tornával indult a nap

kedvünkre vásárolhattunk jégkrémet és inni-ennivalót. Majd a táborba visszaérve

átöltöztünk fürdőruhába, és lementünk a partra, ahol újabb sorversenyek fogadtak

minket. Ez volt a tábor legszórakoztatóbb része, a mentorok és a tanáraink nagyon vicces feladatokat találtak ki nekünk. A napot karaokével zártuk, minden osztály együtt énekelhette kedvenc dalait.

Egy kis éjszakai tánc után reggel fáradtan és csalódottan keltünk fel – ez volt a hazautazás napja. Összepakoltuk és leadtuk az ágyneműnket, majd egy utolsó gólyatánc után, a többi osztálytól elkészönve, két csoportban indultunk haza.

Ez a három nap mellett, hogy kifárasztott minket, jól összekovácsolta az osztályokat, és olyan emlékeket adott, amiket négy év múlva is felidézünk.

Málnai Zsófia–Geller Fanni

Három nagyon jó napot töltöttünk együtt

Már júniusban, a beiratkozáskor megtudtuk, hogy a nyár utolsó napjaiban a 9. évfolyam részére gólyatábort szerveznek az iskola felsőbb éves tanulói.

A tábor 2022. augusztus 29-én kezdődött. A négy kilencedikes osztály – az osztályfőnökkel és a mentorokkal – elindult Balatonszepezdre vonattal, a gólyatábor helyszínére. Azaz indult volna, de hamar kiderült, hogy túl nagy a létszám, így két turnusra bontották a társaságot. Az A és D osztály 6 órakor indult, mi a B osztállyal együtt a 8 órás járattal mentünk. A csatlakozást Székesfehérváron nem értük el, így volt két óránk a vonat indulásáig, amit természetesen a mentoraink mókás feladatokkal színesítettek. Egy közeli park-

ban kaptunk lehetőséget az első feladat elvégzésére: ami egy indulót kellett írunk. Nyelvi osztály lévén angol nyelven, kisebb-nagyobb sikerrel, de összeraktunk. Ezt követően utunk folytatódott. Hosszas utazás után megérkeztünk Szepezdre.

Ott még nyugodt, kellemes hangulatban elfogyasztottuk az ebédet, majd megkezdődött a mentorok által irányított testi-lelki „vicces foglalkoztatás”, más néven szívatás. Először is elvették a telefonjainkat, majd elő kellett adni az indulónkat. Ezt követően az egész évfolyam azon igyekezett, hogy elsajátítsa a gólyatáncot. Rengetegszer elpróbáltuk. Aztán ki kellett töltenünk egy tesztet a Garay gimnáziummal kapcsolatban. Miután minden osztály gyakorolt, tesztet töltött és indulókat szavalt, amíg el nem érkezett a vacsora. Evés után lementünk fürdeni a Balatonra, de nem akárhogy: hangos énekszóval!

Az első éjszakánk nyugalmasan telt egész hajnalig, amíg fel nem ébresztettek, hogy lehetőségünk legyen a Balaton partján egy reggeli tornára, és hogy lássuk a

balatoni napfelkeltét. Ez vegyes érzelmeket váltott ki belőlünk. A visszafelé vezető út egy részét törpejárásban tettük meg, amit mindenki combja megérzett. Reggeli után csak táncoltunk és táncoltunk, majd lehetőséget kaptunk, hogy osztályonként elmenjünk a boltba. Amíg egy osztály a boltban volt, addig a többiek énekeltek, táncoltak, és mókás feladatokat oldottak meg. Az ebédet követően a mentorok sorversenyt rendeztek nekünk, ahol rengeteget neveltünk, és igazán jól éreztük magunkat. Vacsora után ismét táncoltunk, majd egy beöltözős feladatot kaptunk, aminek az volt a lényege, hogy a fiúk lányoknak, a lányok fiúknak öltöztek be. Ez is igazán szórakoztató feladat volt. Az este egy fergeteges karaokebulival ért véget.

A második éjszakánk jóval mozgalmasabb volt az elsőnél. Éjjel kettő órakor egy kis gólyatánc-gyakorlás céljából felébresztettek bennünket, majd „korongokat” kellett keresnünk. Miután mindenki kellőképpen felébredt, visszamentünk

aludni. Természetesen a reggelt ismét tornával kezdtük, majd reggeli és ismét tánc volt. Az utolsó!

Elkészültek az osztályról, barátokról, illetve az egész évfolyamról a fotók, majd indultunk haza. A hazavezető út pont olyan volt, mint odafelé. Fehérváron ismét két órát kellett várni a csatlakozásra, csak most elmaradtak a vicces feladatok.

Szerintem mindenki kellően el volt fáradva.

Összességében három nagyon jó napot töltöttünk el együtt. Az osztály összekovácsolódott, a szívünk mélyén élveztük is, de rettentően elfáradtunk. Maradandó élmény lesz mindenki számára.

Bekfi Andrea

Minden nyáron vízitábor

A Garay gimnázium nevével már jóformán összeforr a vízitábor szó. Az egyhetes tábor szervezője és vezetője, Csirzó tanár úr mesélt egy kicsit a kezdetekről, a legemlékezetesebb pillanatokról, illetve a visszatérő programokról.

■ Milyen volt az első vízitábor?

2008-ban egy diák keresett fel, aki nyáron Epernél (Eperjesi István, helyi túravezető) dolgozott, hogy nem vinnék-e diákokat a Tiszára. Mivel ilyet még nem csináltunk, gondoltam, próbáljuk meg.

Az első alkalommal 21 fő indult el megpakolt táskákkal és karton vizekkel táborozni. Az utazás különösen kalandos volt, hiszen vonattal ment a csapat, így csak este értünk Szatmárcsekére, a kempingbe. Reggel birkák ébresztettek minket, ugyanis mint kiderült, 150 méterre volt a sátrinktól a birkatelep. Akkor szembe-sültünk azzal a ténnyel is, hogy a Tisza túloldalán már Ukrajna található.

Az első vízitáborban csak a Tiszán eveztünk, egy hét alatt közel 200 km-t tettünk meg a vízen. Akik voltak már a táborban, azok tudják, hogy ma már a Túron is evezünk pár napot. Ami viszont azóta sem változott, Eper kiváló főztje, illetve a

vásárosnaményi fürdőzés a vízi vidámparkban, ahol minden évben egy egész napot töltünk el pihenésképpen.

■ Mindig a Tisza volt az úti cél?

Nem, a második alkalommal váltottunk. Akkor Szigetközbe mentünk, és ott csináltunk egy túrát. A következő tábor megint a Tiszán volt. A legközelebbin ismét visszamentünk a Mosoni- Dunára, viszont ott zavaróan sok volt a szúnyog, így azóta kerüljük azt a területet.

Pár évvel ezelőtt kezdtünk el az Öreg-Túron és a Túr-csatornán is evezni. Valójában akkor kezdődtek el a csillagtúrák, addig folyamatosan vándortáboros volt a vízitábor.

■ Milyen programokat szerveznek a táborban?

Eleinte csak örültünk, hogy elmentünk. Majd egyre több minden zajlott. Volt, akinek ott ünnepeltük a születésnapját, sőt egy időben – amikor július végén mentünk – ott derültek ki a felvételi pontok. Nagyon izgalmas volt az is! Összeültünk este, és mindenki izgatottan várta a ponthatárokat. Három éve éppen tiszavirágzásakor voltunk Szatmárcsekén, az is egy életre szóló látvány volt.

Időközben kialakult néhány rituálénk is. Talán az egyik legkedveltebb az avatás, amin minden újoncnak át kell esnie a

szervezők és a már gyakorlott vízitáborosok nagy örömére. Aki már a harmadik alkalommal vesz részt a táborban, élvezettel veszi kezébe az evezőlapátot, hogy ráhúzzon vele a kezdők fenekére.

Rengeteget játszunk ebben az egy hétben, vetélkedőkkel próbáljuk színesebbé, tartalmasabbá tenni az ott töltött időt. Mind ehhez plusz löketet ad a csapatverseny. A táborozókat csoportokra osztjuk, és pontokért harcolnak. A legkreatívabb feladat talán a dalszövegírás, ezt különösen szeretik a gyerekek. Az eredményhirdetést mindig hazafelé tartjuk meg a buszban. Ilyenkor osztjuk ki a díjazottaknak a különféle ajándékokat, mint például pólók, pulcsik, kulacsok...

Természetesen van szabad idő is a hét során. Ilyenkor általában egymással beszélgetnek, sportolnak, játszanak a diákok.

Esténként pedig a kemping többi lakójával együtt táncolnak, buliznak.

■ Az étkezést hogy oldják meg a táborozók?

A kempingben van büfé, ami megkönnyíti a dolgot. A közeli boltban is tudunk vásárolni. A többség azonban hoz magával reggelinek és ebédnek való ennivalót. A reggelit a kempingben, az ebédet pedig a hajóban vagy éppen egy pihenő alkalmával fogyasztjuk el. Főtt ételt vacsorára eszünk. Az évek során nagyszerűen bevált, hogy Eper főz, a gyerekek pedig segítenek neki az előkészületekben. A mosogatást mindig az aznap legkevesebb pontot összegyűjtő csapat végzi. A vacsora laktató és változatos: szokott lenni

gulyás, grillezés és a nagy kedvenc, a sült banán. Sokszor mesélik a gyerekek Epernek, hogy a tábor után csináltak otthon sült banánt, de valahogy sosem lesz olyan finom, mint az övé. A zárónapon, még indulás előtt megebédelünk. Ilyenkor a hagyományos ebédünk a mindig nagyon finom töltött káposzta.

■ Mi a feltétele a részvételnek?

Biztos úszástudás nélkül nem viszünk el senkit. Ezzel szemben evezni nem kell tudni, mindig tartunk oktatást a szabályos evezésről és a technikáról, sőt még a kormányzást is el lehet sajátítani. Természetesen a biztonságos vízitúrázással kapcsolatos tudnivalókat is megismertetjük a diákokkal.

■ Milyen kalandokra számíthatnak a táborozók?

Volt már mindenben részünk a vízen: ki-dőlt fán átemelés, borulások tömkelege, viharok. Úgy gondolom, ezek csak színe-sebbé, izgalmasabbá teszik ezt a kavalkádot. Nagyon fontos a megszokott kom-fortzónából való kimozdulás. Alapból már az a situáció is kihívás, hogy egy hé-tig sátrakban alszunk, hogy egymásra va-gyunk utalva, hogy együtt kell működni a társainkkal. Aktívan részt kell venni az étel elkészítésében, rendet kell tartani ma-gunk körül, amit sok esetben az otthon ké-nyelmében elfelej-tünk. Mondhatni ön-állóságra nevel a tá-bor.

Vannak vicces hely-zetek, mint amikor ki-derül a vacsorakészí-tés során, hogy ki mennyire jártas a há-zimunkában. Ezekről, azt hiszem, fejlődik a diákok személyisége, alakul, erősödik a kö-zösség.

■ Milyen visszajelzést kap a tanár úr a táborról?

Szerencsére csupa jót hallok vissza a gye-rekettől. Számos barátság alakult ki a tá-borban, ami köszönhető a csapat- és a ha-jóbeosztásnak. Az első napokon ugyanis igyekszünk a tapasztaltabb táborozókat a kezdőkkel egy hajóba ültetni, így az újon-cok tanulhatnak a nagyobbaktól. A tábor

jó lehetőség a társak megismerésére is, hi-szen például itt megeshet az is, hogy egy kilencedikes összekerül egy tizenegyedi-kessel, összebarátkoznak, és jövő tanév-ben az iskolában is ápolják ezt a kapcso-latot, ami szerintem jó dolog.

■ Miben mutatkozik meg a tábor nép-szerősége?

A kollegák is szívesen jöttek mindig, nem nagyon kellett aggódni, hogy meglesz-e a tanári csapat. A felnőttek is alig várják a tábor-t, ez nekik is nagyszerű élmény, sőt pihenés, annak ellenére, hogy nekünk ez

Beavatási szertartás: ütés az újoncok fenekére az evezővel

munka és felelősség egyben. A tábor sike-réhez, a biztonságos lebonyolításhoz ugyanis elengedhetetlen a megfelelő számú tanár jelenléte is.

Hozzátenném, hogy a ma már 45-50 fős utazógárdához sokszor csatlakoznak a már elballagott garaysok, egyetemi hall-gatók a táborba, ami jelzi, hogy kellemes tapasztalatokat szereztek a korábbi túrá-

kon. Továbbá a jelenlétük azért is jó, mert tudnak a diákjainknak mesélni az egyetemi életéről. Régebbi osztályaimnál osztálytalálkozókon is sokszor előkerülnek a vízitáboros élmények. Ez mindig pozitív visszajelzés számomra.

Ami nagyon furcsa, hogy az elmúlt 15 évben a lányok mindig többen voltak, mint a fiúk. Néha kijött a fele-fele arány, de mindig a lányok vannak többségben. Úgy tűnik, körükben népszerűbb a tábor.

■ **Rossz idő nincs, csak van úgy, hogy esik az eső.**

Ez az alaptézis, mint alpmotó, ez mindig benne szerepel a táborról szóló tájékoztatóban.

Ha süt a nap és 40 fok van, akkor is megyünk, ha szemerkél az eső, akkor is evezünk tovább. Talán kétszer volt olyan, hogy nem tudtunk tovább hajózni egyik állomásról a másikra, mert hatalmas felhőszakadás volt.

■ **Mi a tábor sikerének a kulcsa?**

Alapvetően az élményszerzés. A gyerekek úgy térnek haza, hogy egész tanévben tudnak történeteket mesélni az osztálytársaknak és egymásnak. Létrejött egyfajta vízitáboros közösség, amit nagyon jó látni, tapasztalni.

Készítette: Főglein Liza Kató

KIHAPES

Móni Péter búcsúzik

Iskolánk rendszergazdája egészségi okok miatt sajnos kénytelen elhagyni az intézményt. Az itt eltöltött tizenhárom évről kérdeztem Móni Péter rendszergazdát.

Amikor az ember fiatalon azt hallja, hogy jó egészséget kívánnak neki, nem fogja fel, mert természetesnek veszi az egészséget. Akkor gondolkodik el ezen, amikor fogytán az egészség.

■ **Milyen volt az akkori iskolarendszer, amiben tanultál?**

21 éve érettségiztem, és ha a diákéletre gondolsz, nagy különbség szerintem nincs. Tanultunk, mikor tanulni kellett, szabad időnkben pedig kikapcsolódtunk.

■ **Mikor és hogyan kerültél a gimibe?**

A főiskola után két évig voltam rendszergazda egy székessárdi fémárugyárban, de az akkori gazdasági válság miatt megszűnt a munkám, aztán fél év munkakeresés után kötöttem ki itt 2009 decemberében. Ennek már 13 éve.

■ Milyen volt az első napod?

A gyárhoz képest a sulis teljesen más közeg volt. Érdekesek voltak az első napok, mert voltak olyan feladatok, amik teljesen új kihívást jelentettek. Például mindjárt decemberben a karácsonyi műsor technikai támogatása.

■ Milyenek voltak a felszerelések?

Például csak pár tanteremben volt felszerelve projektor. Hordozható projektorral és laptoppal kellett rohángálni a szünetekben. Kellemetlen volt. Azóta sokkal jobb lett a sulis felszereltsége.

■ Mi fejlődött, amióta itt vagy?

Sok minden. Lett minden teremben vetítési lehetőség, lett elektronikus napló, kiépítették a mindenhol

elérhető wifit, készült új weboldal, többször lecserélődött az összes számítógép, épült labor, mindenkinek lett sulis Google és Microsoft-fiókja és még sok minden más.

■ Miért lettél rendszergazda?

A Kecskeméti Főiskola műszaki informatika szakán, hálózatok szakirányán diplomáztam. Innen mehettem volna hálózati mérnöknek, de az első munkahelyem után beragadtam a rendszergazdásgba. Ezenkívül a mérnöktanári végzettségem miatt adta magát a közoktatási pálya is. Mindig is szerettem a számítógépeket bütykölni, de az emberekkel is szívesen foglalkozom.

■ Milyen feladatai vannak itt egy rendszergazdának?

A lényeg, hogy a suliban lévő informatikai eszközöket és rendszereket működőképességben kell tartani: számítógépek, magnók, projektorok, kamerarendszer, hangosítás, e-napló, szerverek. Ezenkívül videó- és hangvágás, régi analóg kazetták, lemezek digitalizálása, és adminisztratív feladataim is voltak. Nem hátrány az sem, hogy jó kap-

csolatot ápoljunk a felhasználókkal, amihez sokszor nagy türelem kell.

■ **Mi volt a munkád legérdekesebb és legkellemetlenebb része?**

A kreatív dolgokat szerettem, mint pl. a hang- és videószerkesztés, vagy a nyomtatott anyagok (kiadvá-

Péter búcsúztatása

nyok, oklevelek) készítése. A legstresszesebb mindig a rendezvények hangosítása volt, mert mindig benne volt a pakliban, hogy valahol valami elromlik, de pont ezért szerettem: például amikor a köztársasági elnököt hangosítottam, az elég feszült helyzet volt. Az

adminisztratív, monoton munkákat szerettem legkevésbé, mint például a statisztikakészítés.

■ **Kapcsolatban voltál más informatikus kollégákkal?**

A tankerület rendszergazdái van egy Discord szervezünk, ott elég sok hasznos dolgot osztottunk meg egymással. De arra is volt példa, hogy külsős informatikus barátom segített egy probléma megoldásában. Segítünk egymásnak, ahogy tudunk.

■ **Mi lesz a jövőben, miután megszűnik itt a munkaviszonyod?**

Most elsősorban magammal és az egészségemmel szeretnék foglalkozni, de keresek otthonról végezhető munkát is. Harcba szállok a lustasággal ☺

Készítette: Kövesdi Marcell

Tánc, tánc, gólyatánc

Az Agyalap kiemelten foglalkozik az iskolai hagyományok bemutatásával, mint ahogyan tettük ezt korábbi számainkban a sítáborral és az alapítványi bállal. A 2019. júniusi diákújságban a szalagavatók történetéről szerepelt egy összeállítás, ebben olvashattunk a korábban nagy sikert aratott osztálytáncokról, amely ezeknek a rendezvényeknek elengedhetetlen műsorszáma volt. (Ha a YouTube-on beírjuk a keresőbe a „Garay” és az „osztálytánc” szavakat, akkor még találhatunk néhány produkciót a 2015 előtti időkből.) Kell-e sajnálnunk, hogy ez a kedves

szokás lassan feledésbe merül? Változnak az idők: itt van helyette a gólyatánc, amely hasonló indíttatásból készül, hogy a diákok megmutassák magukat iskolatársaiknak vagy akár egy szélesebb közönségnek is.

Hogyan jön létre egy ilyen táncprodukció, kik választják ki a zenét és tanítják be a leendő gimnazistáknak, milyen alkalommal adják elő – erről készített egy összeállítást Horváth Adél, amihez az idei gólyabálon bemutatott gólyatánc-sorozat sikere adta az ötletet.

A zene kiválasztása és a hozzá tartozó koreográfia kitalálása nem okoz különösebb problémát, mert mindig akad a mentorok és a diákok között olyan, akár több is, aki bartinás vagy a városban működő aerobikos táncsoport tagja. Általában a vezetőség, a DÖK elnöke dönti el, hogy kik azok, akik alkalmasak erre a feladatra, és szívesen el is vállalják. Idén Weiszmandl Dóri, Bognár Zsanett, Illés Sándor és Ganczer Ádám találták ki a gólyatáncot és a zenét. Már a gólyatábor előtt, a nyári szünetben összerakták

A gólyatánc gyakorlása a balatonszepezdi táborban

a koreográfiát. Gyönyörűen be is tanították a táborban a gólyáknak, akik élvezettel tanulták a tánc minden egyes lépését, majd a későbbiekben rengetegszer előadták, és remélhetőleg még ezután is elő fogják adni.

A gólyatánc 2015-ben szerepelt először a gólyabálon. Minden kilencedikes osztály előadja a saját jelenetét vagy színdarabját, ezután a gólyák közös esküt tesznek a diákigazgatók vezényletével, majd együtt eltáncolják a gólyatáncot.

Minden évben mindenki élvezi a táncokat, ezt a külsősök visszajelzéséből tudom. Akik nem a Garayba járnak, és vendégként eljönnek a bálba, nagyon szeretik nézni, mert más iskolában nincsenek meg ezek a hagyományok, a részletes forgatókönyv szerint lezajló „gólyaprogramok”, a táborral kezdve a gólyahéten át a gólyabállal bezárólag.

Közös gólyatánc a 2017-es gólyabálon

A gólyatánc első és egyelőre (a Covid miatt) utolsó nyilvános bemutatása a 2019-es szüreti felvonuláson történt, és óriási sikert aratott. Az akkori gólyák, vagyis mi, a mostani végzősök a mai napig nagyon boldogan gondolunk vissza ennek az eseménynek a pillanataira. Az egész város a Garay gimi gólyáit, azaz minket figyelt a színes gólyatábori pólókban, miközben lelkesen táncoltuk a gólyatáncot a város utcáin.

Az idei gólyabálon minden évfolyam eltáncolhatta saját gólyatáncát. Az elképzelés már 2020 óta megvolt a fejemben, csak sajnos abban az évben elmaradt a bál a vírus miatt, ezért nem volt erre lehetőség. Azonban tavaly és idén sikerült megvalósítani. Az ötlet tőlem származik: egyrészt az én gólyatáboromban a felsőbb évesek bemutatták az ő gólyatáncukat is, voltunk többen gólyák közül, akik beálltunk melléjük, és megpróbáltuk megtanulni a korábbi figurákat. Nagyon megtetszett már ott a táborban ez az ötlet, de akkor még nem tudtam, mi vár rám a gimiben, ezért csak tartogattam magamban. Másrészt a saját baráti társaságomban tapasztaltam, hogy bárkinek bármilyen bulija volt, legyen ez szülinap, szilveszter vagy akár csak egy sima tanyabuli, ahogy megszólal a gólyatánc zenéje, mindenki beáll és táncolja, helytől, időtől függetlenül.

Gartays gólyatánc a 2019-es szüreti felvonuláson

Mikor megválasztottak DÖK-elnöknek, biztos voltam benne, hogy ezt hagyomány-nyá szeretném tenni, amint lehetőségem lesz rá. 2021-ben a gólyabálon sikerült megvalósítani és remélem hagyománnyá tenni ezt a megmozdulást.

Gólyatánc az idei (2022-es) gólyabálon – az első a négy közül

